

FARNÍ INFORMÁTOR

4. NEDĚLE POSTNÍ – 6. BŘEZNA 2005

Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, obraťme se k Bohu, našemu Otci, který nás křtem svatým vysvobodil z moci temnoty zla a učinil dětmi světla, a s důvěrou volejme:

L: PANE, DEJ NÁM SVÉ SVĚTLO.

- Prosme za dar zdraví pro Svatého Otce Jana Pavla II., aby Církev mohla nadále čerpat z jeho svědectví Kristu, Vykupiteli člověka.
- Prosme, abychom dokázali chápat ty, kdo jsou v temnotě neznalosti či omylu jak v oblasti náboženské, tak i v postojích každodenního života.
- Prosme, aby se rozvíjelo lékařské bádání ve prospěch zrakově i jinak postižených.
- Prosme za nás všechny, abychom se naučili hodnotit lidi a jednat s nimi ne podle vnějších ohledů, ale respektovali vždy jejich osobní důstojnost.
- Prosme za ženy, aby svět ctil jejich důstojnost, hlouběji pochopil jejich “génia” služby lidskému pokolení a dal jim větší prostor v životě společnosti.
- Prosme za zemřelé, ať mají účast na světle tvé slávy.

K: Otče, probudil jsi v nás vědomí pro pochopení a modlitbu za své bližní. Dej, ať toto poznání také dokážeme přeložit do konkrétních skutků solidarity každodenního života. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 6. – 13. března 2005

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 6. března	4. NEDĚLE POSTNÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za rodiče CHARVÁTOVY, dceru a vnučku Janu
		DRYSICE 9.30	za + rodiče SPISAROVY, vnučku Marii a duše v očistci
		PODIVICE 11.00	za + Františku a Bohuslava POSPÍŠILOVY a duše v očistci
PONDĚLÍ 7. března	PONDĚLÍ PO 4. NEDĚLI POSTNÍ SV. PERPETUA A FELICITA, MUČ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Františku ZBOŘILOVOU, manžela, syna, živou a + rod
ÚTERÝ 8. března	ÚTERÝ PO 4. NEDĚLI POSTNÍ SV. JAN Z BOHA	PODIVICE 8.00	za + rodiče PLISKOVY, dceru a syna
STŘEDA 9. března	STŘEDA PO 4. NEDĚLI POSTNÍ SV. FRANTIŠKA ŘÍMSKÁ	DRYSICE 16.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		DRYSICE 17.00	za + Vojtěcha KNAPA a sourozence
ČTVRTEK 10. března	ČTVRTEK PO 4. NEDĚLI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Josefa a Věru FUNTÍČ- KOVY a rodiče z obou stran
PÁTEK 11. března	PÁTEK PO 4. NEDĚLI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 16.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		PUSTIMĚŘ 17.00	za + Marii TRNAVSKOU, manžela a dvojce rodiče
		PODIVICE 17.00	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
SOBOTA 12. března	SOBOTA PO 4. NEDĚLI POSTNÍ		
NEDĚLE 13. března	5. NEDĚLE POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Vojtěcha ZBOŘILA a rodiče z obou stran
		DRYSICE 9.30	za + Vojtěcha OTEVŘELA, manželku a vnučku Marii
		PODIVICE 11.00	za + Josefa a Františku POSPÍŠILOVY a duše v oč.
		PUSTIMĚŘ 14.00	SETKÁNÍ S BIŘMOVANCI /v sakristii kostela sv. Benedikta/

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC BŘEZEN 2005

1. Aby vlády všech národů věnovaly ve svých politikách a programech rozvoje vždy pozornost chudým, opomíjeným a utiskovaným.
2. Aby si každá místní církev byla stále více vědoma naléhavosti přípravy svatých křesťanů, kteří by byli s to odpovídat na výzvy nové evangelizace.
3. Aby každý věřící vydával svědectví pravdě a kráse evangelia ve všech prostředích a situacích, kde je povolán žít.
4. Aby Panna Maria, která s živou vírou přijala Boží slovo při Zvěstování pomohla i nám poznávat Boží vůli a velkodušně a s důvěrou ji naplňovat.

FARNÍ INFORMÁTOR, XI. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE (tel. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.

VENIT HORA REDEMPTIONIS. GLORIFICEMUS REDEMPTOREM!

Svým křížem jsi vykoupil svět.

K: Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.

Modleme se:

Ježíši, nevinná oběti hříchu,
přijmi nás jako spolčníky
svého velikonočního putování,
jež vede ze smrti k životu
a nauč nás, ať prožíváme pozemský čas,
zakořenění ve víře v tebe,
který jsi nás miloval
a za nás se obětoval (*Gal 2,20*).
Ty jsi Kristus, jediný Pán,
jenž žiješ a kraluješ na věky věků.

L: Amen.

I. ZASTAVENÍ Ježíš v Getsemanské zahradě

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Lukáše (*Lk 22,39-46*)

Potom se podle svého zvyku odtamtud odebral na Olivovou horu a učedníci ho následovali. Když byl na místě, řekl jim: „Modlete se, abyste nepřišli do pokušení.“ Sám pak se od nich vzdálil, asi co by kamenem dohodil, klekl a modlil se: „Otče, chceš-li, odejmi ode mě tento kalich, ale ne má vůle ať se stane, ale tvá.“ Tu se mu zjevil anděl z nebe a posiloval ho. Ježíš upadl do smrtelné úzkosti a modlil se ještě usilovněji; jeho pot stékal na zem jako krůpěje krve. Potom vstal od modlitby, šel ke svým učedníkům a našel je, jak zármutkem usnuli. Řekl jim: „Proč spíte? Vstaňte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení!“

MEDITACE

Ježíš dospěl na práh své Paschy, stojí v přítomnosti Otce. Mohlo tomu snad být jinak, když jeho niterný dialog lásky s Otcem nikdy nepřestal? „Nastala hodina“ (*Jan 16,32*), hodina, vnímaná už od počátku, oznámená apoštolům, hodina, jež není žádné jiné podobná, která je všechny obsahuje a zahrnuje právě když se završují v náručí Otce. Znenadání ta hodina nahání strach. Nic nám z tohoto strachu nezůstává skryté. Avšak tam, v návalu úzkosti, se Ježíš utíká v modlitbě k Otci. Onoho večera v Getsemanech to byl vyčerpávající boj, tak urputný, že pot na Ježíšově tváři se mění v krev. A Ježíš neváhá naposled před Otcem vyznat své rozechvění, které jej proniká: „Otče, chceš-li, odejmi ode mě tento kalich! Ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň“ (*Lk 22,42*). Na okamžik proti sobě stojí dvojí vůle, aby se pak slily v odevzdanost lásky, o níž už Ježíš řekl: „Je třeba, aby svět poznal že miluji Otce a konám, co mi On přikázal“ (*Jan 14,31*).

MODLITBA

Ježíši, bratře náš, kterýs chtěl zakusit pokušení a strach, abys tak všem lidem otevřel cestu k velikonočům, nauč nás utíkat se k tobě a opakovat tvá slova odevzdanosti a přilnutí k Otcově vůli, jež v Getsemanech zajistila spásu světa. Dej, ať svět skrze tvé učedníky pozná moc tvé bezmezné lásky (*Jan 13,1*), lásky, spočívající v darování života za své přátele (*Jan 15,13*).

Ježíši, v Getsemanské zahradě, v samotě před Otcem jsi obnovil svou oddanost jeho vůli. Tobě buď chvála a sláva navěky.

STÁLA MATKA UPLAKANÁ,
POD KŘÍŽEM JAK BOLEST SAMÁ
V HOŘCÍCH VZLYCÍCH PRO SYNA.

STABAT MATER DOLOROSA,
IUXTA CRUCEM LACRIMOSA
DUM PENDEBAT FILIUS.

II. ZASTAVENÍ

Ježíš zrazen Jidášem a uvězněn

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.
L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Lukáše (*Lk 22,47-48*)

Když ještě mluvil, objevil se houf lidí; jeden ze Dvanácti, jménem Jidáš, šel před nimi. Přiblížil se k Ježíšovi, aby ho políbil. Ježíš mu řekl: „Jidáši, políbením zraňuješ Syna člověka?“

MEDITACE

Už poprvé, kdy se o Jidášovi mluví, je označen jako „ten, který ho pak zradil“ (*Mt 10,4; Mk 3,19; Lk 6,13*), Navždy zůstane s jeho památkou spjat tragický název „zrádce“. Jak k tomu mohlo dojít navíc u někoho, jehož si Ježíš vybral za jednoho ze svých nejbližších? nechal

se snad Jidáš strhnout roztrpčeností vůči Ježíši, která se obrátila v pohrdání a nevoli? Nasvědčoval by tomu polibek, gesto, které je vyznáním lásky, ale jež se v tomto případě stává gestem, které vydalo Ježíše kohortě. Anebo byl jat zklamáním s ohledem na Mesiáše, který se vyhýbal politické úloze osvoboditele Izraele z cizího područí? Jidášovi netrvalo dlouho, aby si uvědomil, že jeho malicherný zisk končí tragédií. Netoužil totiž po smrti Mesiáše, ale chtěl jím zatrást, aby se probral a zaujal rozhodný postoj. Tehdy lituje svého gesta, odmítá peníze za zradu (Mt 27,4), propadá zoufalství.

Když Ježíš mluvil o Jidášovi jako o „synu zatracení“, omezil se na připomínku, že se tím naplnilo Písmo (Jan 17,12). Tajemství zla, jež nám uniká, ale které nemůže převládnout nad tajemstvím milosrdenství.

MODLITBA

Ježíši, příteli lidí, tys přišel na zem a vzals na sebe naše tělo, abys tak vyjádřil svou solidaritu se svými bratřími a sestrami v lidství. Ježíši, pokorného a přívětivého srdce, ulehčuješ těm, kdo trpí pod tíhou svých břemen (Mt 11,29); a přece nabídka tvé lásky zůstává často odmítnuta! I mezi těmi, kteří tě přijali je ten, jenž tě zradil, kdo zradil úděl, který přijal. Tys je však nikdy nepřestal milovat, do té míry, žes opustil všechny ostatní a šel je hledat v naději, že je přivedeš k sobě na ramenou (Lk 15,5) či spočívající na tvé hrudi (Jan 13,25).

Tvému nekonečnému milosrdenství svěřujeme tvé syny, na něž stíhané malomyslností či zoufalstvím. Dej jim, aby u tebe hledali útočiště a „nikdy nepochybovali o tvém milosrdenství“ (Řehole sv. Benedikta 3,74).

Ježíši, ty nepřestáváš milovat ty, kdo tvou lásku odmítají a neúnavně vyhledáváš ty, kdo tě zrazují a opouštějí. Tobě buď chvála a sláva navěky.

JEJÍ SRDCE BOHU DANÉ,
TRUHLÍČÍ A ZBĚDOVANÉ
SEDMERÝ MEČ PROTÍNÁ.

CUIUS ANIMA GEMENTEM,
CONTRISTATAM ET DOLENTEM
PERTRANSIVIT GLADIUS.

III. ZASTAVENÍ Ježíš odsouzen veleradou

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Lukáše (Lk 22,67-71)

Jakmile se rozednilo, sešel se sbor starších z lidu, velekněží a učitelé Zákona a dali ho předvést před soud. Řekli: „Jsi-li Mesiáš, pověz nám to“: Odpověděl jim: „I kdybych vám to řekl, neuvěříte, a kdybych se vás zeptal, nedáte mi odpověď. Ale od této chvíle bude Syn člověka sedět po pravici všemohoucího Boha.“ Tehdy všichni zvolali: „Ty jsi tedy Boží Syn?“ Odpověděl jim: „Vy sami to říkáte: já jsem!“ Na to oni: „Nač ještě potřebujeme svědectví? Vždyť jsme to sami slyšeli z jeho úst!“

MEDITACE

Ježíš stojí sám před veleradou. Učedníci prchli. Zmatení zatčením, na něž se kterýsi snažil odpovědět násilím. Uprchl i ten, co před malou chvílí prohlásil: „Pojďme i my, ať zemřeme s ním!“ (*Jan 11,16*). Přemohl je strach. Krutost dění převládla nad jejich křehkým odhodláním. Ustoupili, strženi proudem zbabělosti. Nechali Ježíše, aby svému údělu čelil sám. A přece tvořili okruh jeho nejbližších, Ježíš je nazval svými „přáteli“ (*Jan 15,15*). Nyní jej obklopuje pouze nepřátelský dav, jenž spojuje vůle po jeho smrti. I jindy už dopadal na Ježíše stín smrti, když se zmínil o svém božském původu. I jindy už jej chtěli jeho posluchači kamenovat. „Nikoli za dobrý skutek – tvrdili –, ale kvůli rouhání, protože jsi člověk a děláš se Bohem“ (*Jan 10,33*).

Nyní jej velekněz vyzývá, aby přede všemi prohlásil, zda je či není Syn Boží. Ježíš neuhýbá: dosvědčuje to s plnou vážností. Tím stvrzuje vlastní rozsudek smrti.

Via Crucis v Koloseu, 2004.

MODLITBA

Ježíši, věrný svědku (*Ap 1,5*), tváří v tvář smrti jsi jasně vyznal svou božskou důstojnost a oznámil svůj slavný návrat na konci časů, abys dovršil dílo, které ti Otec svěřil. Tvému milosrdenství svěřujeme naše pochybnosti, neustálé kolísání mezi velkodušným nadšením a chvílemi liknavosti, kdy dopouštíme, aby „starost o svět a touha po bohatství“ (*Mt 13,22*) udusily jiskru, které tvůj pohled či tvé slovo daly vzejít v našich

zatvrzelých srdcích. Povzbud' ty, kdo se vydali na cestu za tebou, aby se nezahlavili tváří v tvář předtuse obtíží a odříkání. Připomeň jim, že jsi tichý a pokorný srdcem, že tvé břímě je sladké a jeho lehké. Dej jim zakusit občerstvení, které můžeš nabídnout jen ty (*Mt 11,28-30*).

Ježíši, klidný tváří v tvář blížící se smrti,
jediný spravedlivý před nespravedlivou veleradou.
Tobě buď chvála a sláva navěky.

**ŽALUPLNÁ, ZARMOUCENÁ
NEBEM POŽEHNANÁ ŽENA
MATKA BOŽÍ, PROSTÁ VIN.**

**O QUAM TRISTIS ET AFLICTA
FUIT ILLA BENEDICTA
MATER UNIGENITI!**

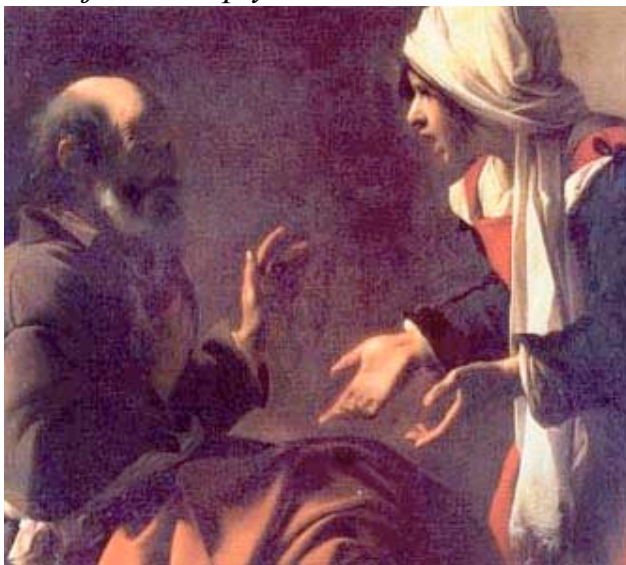
IV. ZASTAVENÍ Ježíš zapřen Petrem

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Lukáše (Lk 22,54b-62)

Petr šel zpovzdálí za Ježíšem. Když rozdělali uprostřed dvora oheň a sesedli se kolem, sedl si Petr mezi ně. Jak seděl ve světle, uviděla ho jedna služka, pozorně se na něj zadívala a řekla: „Také ten byl s ním!“ On však to zapřel: „Neznám ho, ženo.“ Za chvíli ho uviděl jiný a řekl: „Ty jsi také jeden z nich!“ Petr odpověděl: „Člověče, nejsem!“ Uplynula asi hodina a někdo jiný zase tvrdil: „Doprawdy, i tento člověk byl s ním, vždyť je to Galilejec!“ Petr však řekl: „Člověče, nevím o čem mluvíš.“ V tom okamžiku, když ještě mluvil, zakokrhal kohout. Tu se Pán obrátil a pohleděl na Petra. A Petr si vzpomněl na to, co mu Pán řekl: „Dříve než kohout dnes zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ A vyšel ven a hořce se rozplakal.

MEDITACE

Z učedníků, kteří prchli, se dva vracejí zpátky a zpovzdálí sledují kohortu a jejího vězně. Cit se míchá se zvědavostí; aniž by si uvědomovali riziko. Netrvá dlouho a Petr je odhalen:

prozrazuje ho galilejský přízvuk i svědectví toho, který jej viděl, jak tasil meč v Olivové zahradě. Petr se utíká ke lži: vše popře. Neuvědomuje si, že tím zrazuje svého Pána, popírá svá horoucí prohlášení naprosté oddanosti. Nechápe, že tak popírá i svou vlastní identitu. Kohout však kokrhá, Ježíš se obrací a upírá pohled na Petra a onomu kokrhání dává smysl. Petr chápe a propuká v pláč. Hořké slzy, avšak zmírněné Ježíšovými slovy: „Nepřišel jsem, abych odsoudil, nýbrž abych zachránil“ (Jan 12,47). Nyní je opakuje ten pohled „něhy a soucitu“, pohled samotného Otce, „vážavého k hněvu a nadmíru dobrotivý“, „který s námi nejedná podle našich hříchů ani podle našich vin nám neodplácí“ (Žl 103,8.10). Petr se noří do tohoto pohledu. O velikonočním ránu se Petrovy slzy stanou slzami radosti.

MODLITBA

Ježíši, jediná naděje těch, kdo slabí a ranění, padají; ty víš, co je v každém člověku (Jan 2,25). Naše slabost zvětšuje tvou lásku a vzbuzuje tvé odpuštění. Dej, ať ve světle tvého milosrdenství poznáváme své chybné kroky, a zachráněni tvou láskou hlásáme divy tvé milosti. Těm pak, kdo vykonávají moc nad bratřími dej, aby se nepyšnili tím, že byli vybráni, nýbrž svými slabostmi, pro které v nich přebývá tvá moc (2Kor 12,9).

Ježíši, když tvůj zrak spočinul na Petrovi, vyvolal hořké slzy lítosti, řeku pokoje nového křtu. Tobě buď chvála a sláva navěky.

HLAVU SKLÁNÍ DO SVÝCH DLANÍ,
POHLED NA KŘÍŽ VŽDY JI RANÍ,
TRPÍ NA NĚM JEJÍ SYN.

QUAE MÆREBAT ET DOLEBAT
PIA MATER, CUM VIDEBAT.
NATI PÆNAS INCLITI.

V.ZASTAVENÍ

Ježíš souzen Pilátem

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Lukáše (Lk 23,13-25)

Pilát svolal velekněze, členy velerady i lid a řekl jim: „Přivedli jste mi tohoto člověka, že prý pobuřuje lid. Já jsem ho vyslechl ve vaší přítomnosti, ale neshledal jsem, že by se provinil něčím z toho, co na něj žalujete. Ale ani Herodes ne, vždyť ho poslal nazpět k nám. Prostě nespáchal nic, co by zasluhovalo smrt. Dám ho tedy potrestat a pak ho propustím.“ Ale oni se všichni dali do křiku: „Pryč s ním! Propust' nám Barabáše!“ Ten byl uvržen do žaláře pro nějakou vzpouru, co vypukla ve městě a pro vraždu. Pilát začal znovu na ně naléhat, protože chtěl Ježíše propustit. Ale oni odpověděli křikem: „Ukřižuj ho, ukřižuj!“ Potřetí jim řekl: „Ale co špatného udělal? Neshledal jsem na něm nic, co by zasluhovalo smrt. Dám ho přísně potrestat a pak ho propustím.“ Oni však doráželi s velkým křikem a žádali, aby byl ukřižován a jejich křik se stále stupňoval. Pilát se proto rozhodl ustoupit jejich žádosti: propustil toho, který byl uvržen do žaláře pro vzpouru a vraždu a kterého si vyžádali, a Ježíše vydal, aby se jim stalo po vůli.

MEDITACE

Před Pilátem stojí zcela nevinný muž. Zákon a právo ustupují rozhodování totalitní moci, jež hledá souhlas davu. V nespravedlivém světě se nemůže spravedlivým než pohrdnout a odsoudit ho. Ať žije vrah; ať zemře ten, který dává život. Ať je osvobozen Bar-Abbá, lupič zvaný „syn Otce“; ať je ukřižován ten, který nám zjevil Otce a je pravým Synem Otce. Jiní, ne Ježíš, jsou buřiči lidu. Jiní, ne Ježíš spáchali, co je v Božích očích zlé. Moc se však bojí o svou autoritu, zříká se vlivu, jenž pochází z konání toho, co je správné, a vzdává se. Pilát, autorita vykonávající moc nad životem a smrtí,

Pilát, který neváhal potlačit v krvi ohniska vzpoury (Lk 13,1),

Pilát, co oné temné provincii impéria vládl železnou pěstí a snil o rozsáhlejších pravomocech, se vzdává, předává nevinného a s ním i svou autoritu povykujícímu davu. Ten, jenž se tiše odevzdal do Otcovy vůle je tak odevzdán vůli těch, kdo silněji křičí.

MODLITBA

Ježíši, nevinný beránku vedený na porážku (Iz 53,7), abys sňal hříchy světa (Jan 1,29) obrať svůj milostivý pohled na všechny, kdo jsou bez viny pronásledováni, na vězně, kteří lkají ve strašlivých žalářích, na oběti lásky k utiskovaným a ke spravedlnosti, i na ty, kdo čekají na skončení dlouhého nezaslouženého trestu. Ať tvá, v nitru vnímaná přítomnost, osladí jejich hořkost a rozptýlí temnoty vězení.

Dej, ať se nikdy nesmířujeme s tím, když vidíme v poutech svobodu, kterou jsi dal každému člověku, stvořenému k tvému obrazu a podobnosti.

Ježíši, pokojný králi království spravedlnosti a pokoje, ať zaříš oděn v purpurový šat: své krve, z lásky prolité. Tobě buď chvála a sláva navěky.

**VIDĚT UKŘIŽOVANÉHO,
TEBE V SLZÁCH VEDLE NĚHO,
NUTÍ DUŠI ZAPLAKAT.**

**QUIS EST HOMO QUI NON FLERET,
MATREM CHRISTI SI VIDERET
IN TANTO SUPPLICIO?**

VI. ZASTAVENÍ

Ježíš bičován a trním korunován

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Lukáše (Lk 22,63-65) a podle Jana (Jan 19,2-3)

Muži, kteří Ježíše hlídali, posmívali se mu a bili ho, zavázali mu oči a ptali se: „Když jsi prorok, pověz nám, kdo tě to udeřil.“ A rouhali se mu, jak mohli. Vojáci upletli z trní korunu, vsadili mu ji na hlavu, oblékli ho do rudého pláště, předstupovali před něj a provolávali: „Bud' zdráv, židovský králi!“

MEDITACE

K mrzkému rozsudku se přidává potupa bičování. Ježíšovo tělo, vydané do rukou lidí, je zohaveno. Ono tělo, které přijal z Marie Panny a které činilo Ježíše „nejkrásnějším z lidských synů“, jež rozdílilo pomazání Slova – „z tvých úst splývá milost“ (Žl 45,3) – je nyní krutě drásáno bičem. Tvář, proměněná na hoře Tábor, je na prétoriu znetvořena: tvář toho, který ač tupen, neodpovídá, toho, který ač bitý, odpouští, toho, který ač učiněn bezejmenným otrokem vysvobozuje ty, kdo jsou v područí otroctví. Ježíš pokračuje rozhodně po cestě utrpení, naplňujíc tak na svém těle, které se stalo živým křížem, Izaiášovo proroctví: „Svá záda jsem vydal těm, kdo mě bili, své líce těm, kdo rvali můj vous: neskryl jsem tvář svou před hanou a slinou“ (Iz 50,6).

Proroctví, které se otvírá budoucnosti proměnění.

MODLITBA

Ježíši,

„lesku Otcovy slávy a výrazná podoba jeho podstaty“ (Žid 1,3),
dopustils ponížení být cárem v rukou lidí,

odsouzencem k potupné smrti, který vzbuzuje soucit.

Tys nesl naše utrpení a vzal na sebe naše bolesti,

byl jsi rozdrcen pro naše nepravosti (*Iz 53,5*).

Svémi ranami uzdrav rány našich hříchů.

Těm, jimiž se nespravedlivě pohrdá nebo jsou opomíjeni,

jejichž tvář je znetvořena mučením či bolestí,

dej pochopit, že ukřižování světa (*Gal 2,19*) s tebou a jako ty,

doplňují to, co zbývá k tvému Utrpení pro spásu člověka (*Kol 1,24*).

Ježíši, cáre potupného lidství, v tobě se odhaluje posvátnost člověka: schránka lásky, jež zlo přetváří v dobro. Tobě buď chvála a sláva navěky.

**MATKO BOŽÍ, MATKO NAŠE,
KDO NAD TEBOU NEZAPLÁČE,
KDYŽ TĚ VIDÍ V MUKÁCH STÁT.**

QUIS NON POSSET CONTRISTARI,
CHRISTI MATREM CONTEMPLARI,
DOLENTI CUM FILIO?

VII. ZASTAVENÍ

Ježíš přijímá kříž

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Marka (*Mk 15,20*)

Když se mu dost naposmívali, svlékli mu rudý plášť, oblékli mu zase jeho šaty a vyvedli ho ven, aby ho ukřižovali.

MEDITACE

Ven.

Spravedlivý, nespravedlivě odsouzený, musí zemřít venku: vně obydlí, mimo svaté město, mimo lidské společenství. Vojáci ho svlékají a oblékají: nemůže nakládat ani se svým tělem. Na ramena mu vkládají břevno, těžký kus kříže, znamení prokletí a nástroj rozsudku smrti. Potupné dřevo, co tíží, vyčerpávající břemeno na Ježíšových zádech, posetých ranami. Nenávist, kterou je prosycen, jej činí neúnosným. A přece je toto dřevo kříže

Ježísem vykoupeno, stává se znamením života prožívaného a obětovaného z lásky k lidem. Podle tradice Ježíš vrávorá a třikrát pod tíhou kříže padá. Jeho láska nemá hranic: „protože miloval své, projevil jim svou lásku až do krajností“ (*Jan 13,1*). Poslušný Otcovu slovu – „Miluj Pána svého Boha celou svou silou“ (*Dt 6,5*) – miloval Boha a naplnil jeho vůli až do krajnosti.

MODLITBA

Ježíši, trním korunovaný králi slávy, shrbený pod tíhou kříže, který ti připravily ruce lidí, vtiskni do našich srdcí obraz tvé tváře, pokryté krví, aby nám připomínala, že jsi nás miloval tak, že ses za nás obětoval (*Gal 2,20*). Ať se náš pohled nikdy neodvrátí od symbolu naší spásy, jež se vypíná uprostřed světa, abychom na něj patřili a věřili v tebe, a tak nezahynuli, ale měli život věčný (*Jan 3,14-16*). Ježíši, na tvých zjizvených ramenou tíží potupné břevno: tvým darem se kříž stává zářivou konstalací a strom ráje se vrací, aby se stal stromem života. Tobě buď chvála a sláva navěky.

NAŠE VINA TVÉHO SYNA
TÝRÁ TOBĚ PŘED OČIMA
VIDÍŠ KRISTA V KRVÍ RAN.

PRO PECCATIS SUÆ GENTIS
VIDIT IESUM IN TORMENTIS
ET FLAGELLIS SUBDITUM.

VIII.ZASTAVENÍ

Šimon Kyrénský pomáhá Ježíšovi nést kříž

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Lukáše (Lk 23,26)

Když ho odváděli, zadrželi jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole, a vložili na něj kříž, aby ho nesl za Ježíšem.

MEDITACE

Na nebi se ještě nerozzářily hvězdy, ohlašující sobotní ráno, ale Šimon se už vrací z polí domů. Pohanští vojáci, kteří nic nevědí o sobotním klidu, jej zastavují. Vkládají na jeho široká ramena kříž, který jiní slíbili nést den co den za Ježíšem. Šimon nemá na vybranou: podřizuje se rozkazu aniž by si uvědomoval, že přijímá dar. Chudým je

vlastní, že nemají na vybranou, nemohou si vybrat ani tíhu svých útrap. Chudým je však vlastní, že dokáží pomáhat jiným chudým, a tady je někdo chudší než Šimon: dokonce má být zbaven i života. Pomáhat, aniž bychom si kladli otázky, aniž bychom se ptali proč: příliš těžké břímě pro druhého, má ramena však ho ještě unesou. A to stačí. Přejde den, kdy ten nejchudší z chudých řekne svému společníku: Pojď, požehnaný mého Otce, vejdi do mé radosti: drtila mne tíha kříže a tys mi ulehčil“.

MODLITBA

Ježíši, krácel jsi rozhodně po cestě, která vede do Jeruzaléma (*Lk 9,51*); tvé utrpení tě učinilo vůdcem lidí po cestě spásy (*Žid 2,10*). Ty jsi našim předchůdcem na cestě tvé Paschy (*Žid 6,20*). Přejď na pomoc všem, kdo vědomně či přinucení temnými událostmi, krácejí ve tvých šlépějích, ty, jenž jsi řekl: „Blahoslavení sklíčení, neboť oni budou potešeni“ (*Mt 5,4*).

Ježíši, Šimon Kyrénský ti pomohl s křížem, a tak se – nevědomý společník na bolestné cestě – stal tvým přítelem a hostem v příbytku věčné slávy. Tobě buď chvála a sláva navěky.

ON MÉ VINY SMÝVAL SVÝMI
KRVAVÝMI ZRANĚNÍMI,
TENTO TREST NÁM ROZDĚLUJ.

TUI NATI VULNERATI,
TAM DIGNATI PRO ME PATI,
PĚNAS MECUM DIVIDE.

IX. ZASTAVENÍ

Ježíš potkává jeruzalémské ženy

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Lukáše (*Lk 23,27-31*)

Za ním šel velký zástup lidu, i ženy, které nad ním naříkaly a plakaly. Ježíš se k nim obrátil a řekl: „Jeruzalémské ženy, neplačte nade mnou! Spíše nad sebou plačte a nad svými dětmi; přijdou totiž dny, kdy se bude říkat: ‚Blahoslavené neplodné, životy, které nerodily a prsy, které nekojily!‘ Tehdy lidé začnou říkat horám: ‚Padněte na nás‘ a pahorkům: ‚Přikryjte nás!‘ Neboť když se toto děje se zeleným stromem, co se teprve stane se suchým?“

MEDITACE

Kohorta s odsouzencem postupuje. Jako doprovod: vojáci a hrstka plačících žen, co s ním a apoštolové vystupovaly z Galileje do svatého města. Tohoto člověka znají. Naslouchaly jeho slovům, mají ho rády jako učitele a proroka. Doufaly, že snad on

vysvobodí Izraele (Lk 24,21)? To nevíme, ale nyní jej oplakávají, stejně jako on oplakával Lazara. Přidružuje je ke svému utrpení, jejich bolesti proniká nové světlo. Ježíšův hlas mluví o soudu, ale volá k obrácení; oznamuje utrpení, ale jako porodní bolesti rodičky. Zelený strom znovu ožije a suchý na něm bude mít podíl.

MODLITBA

Ježíši, trním korunovaný Králi slávy, se zkrvácenou a poplivanou tváří, nauč nás bez ustání hledat tvou tvář (Žl 27,8-9), aby její zář osvětlovala naše putování (Žl 89,15); nauč nás spatřovat ji v člověku, poznamenaném nemocí, poníženém bezradností, deprimovaném bezprávím. Dej, ať jsou do našich pohledů vryty rysy tvé milované tváře; jejímž zářivým odleskem, svátostí tvé přítomnosti uprostřed nás, jsou „ti nejmenší z tvých bratří“ (Mt 25,40).

Ježíši, na návrší zvané Lebka tě provázela skupina plačících žen: poznaly tvou jasnou tvář, tvé dobrotivé slovo. Tobě buď chvála a sláva navěky.

**MATKO BOŽÍ, LÁSKU DEJ MI,
KÉŽ JE TVŮJ A MŮJ ŽAL STEJNÝ,
AŽ UŽ SAMA NETRUCHLÍŠ.**

**EIA MATER, FONDS AMORIS,
ME SENTIRE VIM DOLORIS
FAC, UT TECUM LUGEAM.**

X. ZASTAVENÍ **Ježíš ukřižován**

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.
L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Lukáše (Lk 23,33.47b)
Když došli na místo, zvané Lebka, ukřižovali jeho i ty zločince, jednoho po pravici a druhého po levici. Když setník viděl, co se stalo, velebil Boha a řekl: „Tento člověk byl skutečně spravedlivý“.

MEDITACE

Návrší za městem, propast bolesti a ponížení. Visící mezi nebem a zemí, přibitý na kříži, nástroj popravky vyhrazený zlořečeným od Boha i od lidí. Vedle něj další odsouzení, kteří už nejsou hodni lidského jména. A přece Ježíš, který cítí svého ducha opuštěna, neopouští ostatní, rozpíná ruce, aby přijal všechny, on kterého už nechce přijmout nikdo. Znetvořený bolestí,

poznávaný ústrky, tvář tohoto člověka mluví k člověku o jiné důstojnosti. Poražený, vysmívaný, ponížený, tento odsouzený znovu vrátí člověku důstojnost: tolikrát bolest dokáže vést k lásce, z tolikrát lásky vykoupení z každé bolesti.

„Vskutku, tento člověk byl spravedlivý“ (Lk 23,47b).

MODLITBA

Ježíši, uprostřed tvého lidu, tě uznalo za Pána a Spasitele jen maličké stáde, jemuž se Otci zalíbilo dát své království (Lk 12,32), ale tvůj Duch z nich zakrátko učiní svědky „od Jeruzaléma, po celém Judsku a Samařsku, až do nejzažších koutů země“ (Skt 1,8). Těm, kdo po celém světě hlásají tvé slovo, dej odvahu (Fil 1,14) a svobodu slávy (Fm 8), díky nimž tvůj Duch proniká velikonoční mocí a řeč kříže, pohoršení v očích světa, se stává moudrostí pro ty, kdo věří (IKor 1,17ss).

Ježíši, tvá smrt, čistá oběť, aby všichni měli život, zjevila tvou identitu Božího Syna a Syna člověka. Tobě buď chvála a sláva navěky.

DEJ, AŽ PATŘÍM KRISTU BOHU,
DEN ZE DNE AŽ VÍCE MOHU
HOŘET LÁSKOU, BÝT MU BLÍŽ.

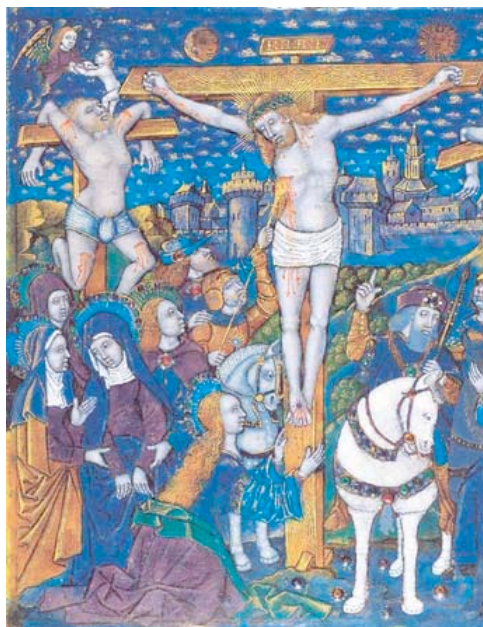
FAC UT ARDEAT COR MEUM
IN AMANDO CHRISTUM DEUM,
UT SIBI COMPLACEAM.

XI. ZASTAVENÍ

Ježíš slibuje lotrovi po pravici své království

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Lukáše (Lk 23,33-34.39-43)

Když došli na místo, zvané Lebka, ukřižovali jeho i ty zločince, jednoho po pravici a druhého po levici. Ježíš řekl: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí“. Jeden z těch zločinců, kteří viseli na kříži, se mu rouhal: „Copak ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“ Druhý ho však okřikl: „Ani ty se nebojíš Boha? Vždyť jsi odsouzen k stejnému trestu! My ovšem spravedlivě: dostáváme přece jen, jak si zasloužíme za to, co jsme spáchali, ale on neudělal nic zlého.“ A dodal: „Ježíši, pamatuj na mě, až přijdeš do svého království.“ Odpověděl mu: „Amen, pravím ti: Dnes budeš se mnou v ráji.“

MEDITACE

Místo zvané Lebka, hrob Adama, prvního člověka,
místo popravu Ježíše, nového člověka.

Dřevo kříže, nástroj vyzývavé smrti,
schrána šířícího se odpuštění.

Vedle Ježíše, jenž všude procházel a konal dobro,
jsou dva odsouzení za to, že páchali zlo.

Dva jiní žádali, aby směli být jeden po Ježíšově pravici a druhý po levici,
dokonce i prohlásili, že jsou připraveni podstoupit tentýž křest
a pít z téhož kalicha (Mk 10,38-39).

Ale teď tu nejsou. Na místo zvané lebka je předešli jiní.

Jeden z nich vyzývá Mesiáše, aby zachránil sám sebe i je dva,
tam a hned. Druhý se obrací na Ježíše, aby si na něj vzpomněl, až přijde do svého království.
Tomu, kdo sdílí posměch davu, se odpovědi nedostává. Ten však, kdo uznává nevinnost
odsouzeného k smrti, dostává okamžitý příslib života.

MODLITBA

Ježíši, příteli celníků a hříšníků (Mt 9,11;11,19; Lk 15,1-2), tys nepřišel zachránit
spravedlivé, ale hříšníky (Mt 9,13) a chtěl jsi nám dát důkaz své lásky „příliš velké“ (Ef 2,4
Vulg) a hojnosti svého milosrdenství, když jsi neváhal za nás zemřít, zatímco jsme ještě byli
hříšníky (Řím 5,8). Obrát' k nám svůj dobrotivý pohled a poté, co jsme zakusili očišťující
hořkost ponížení, přijmi nás do své náruče, mocné otcovským milosrdenstvím, a svým
odpuštěním proměň bahno hříchu v roucho slávy.

Ježíši, prohlášený za nevinného zločincem, společníkem v trestu: pro tebe a tvého druha
nadešel čas vejít do Království. Tobě buď chvála a sláva navěky.

**SVATÁ MATKO, DO SRDCE MÉHO
VTISKNI RÁNY SYNA SVÉHO,
JEHO KŘÍŽ KÉŽ JE I MŮJ.**

**SANCTA MATER, ISTUD AGAS,
CRUCIFIXI FIGE PLAGAS,
CORDI MEO VALIDE.**

XII. ZASTAVENÍ

Ježíš na kříži, Matka a učedník

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.
L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

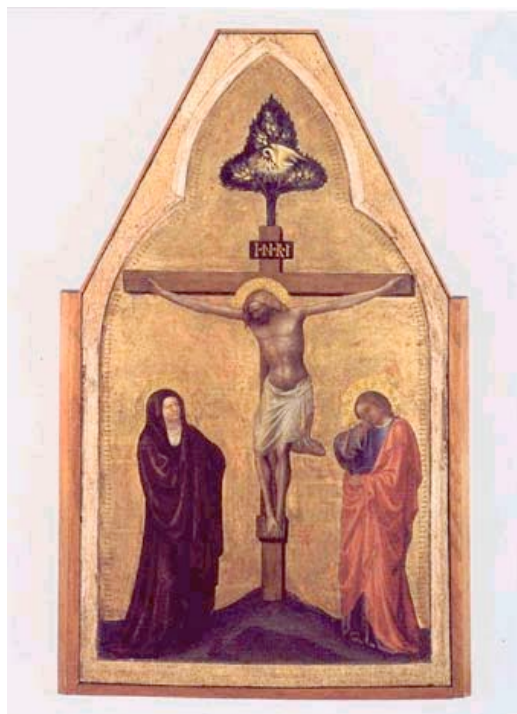
Slova svatého evangelia podle Jana (Jan 19,25-27)

U Ježíšova kříže stála jeho matka, příbuzná jeho matky, Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš uviděl svou matku a jak vedle ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: „Ženo, hle tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá matka.“ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě.

MEDITACE

Kolem kříže, křik nenávisti,
pod křížem, přítomnost lásky.

Ježíšova matka tam stojí odhodlaně. S ní pak i další ženy, semknuté v lásce kolem umírajícího. Vedle učedník, kterého miloval, ne jiní. Jedině láska dokázala překonat všechny překážky, jediné láska dokázala vytrvat až do konce, jediné láska plodí další lásku. A tam, pod křížem, se rodí nová komunita, tam, na místě smrti, vzchází nový prostor života: Maria přijímá učedníka za syna, milovaný učedník přijímá Marii za matku. „Vzal ji k sobě, mezi své nejdražší“ (Jan 19,27), nezcizitelný poklad, jehož ochráncem se

stal. Jedině láska dokáže chránit lásku, jenom láska je silnější než smrt.

MODLITBA

Ježíši, milovaný Synu Otce, k utrpení, snášenému na kříži se poji bolest vidět vedle sebe matku, sklíčenou žalem. Svěřujeme ti zoufalství a reptání rodičů malomyslných tváří v tvář utrpení či smrti svého dítěte; svěřujeme ti sklíčenost tolika sirotků, opuštěných či osamocených dětí. Ty jsi přítomen v jejich utrpení, stejně jako jsi byl na kříži po boku Panny

Marie. Ať nastane den setkání, kdy budou setřeny všechny slzy, a radosti nebude konce. Ježíši, když jsi umíral na kříži, svěřil jsi Matku milovanému učedníkovi, panenskému apoštolovi čistou Pannu, která tě nosila ve svém lůně. Tobě buď chvála a sláva navěky.

**S TEBOU PLÁČI, SLZA SMÁČÍ
OČI, JIMIŽ NEVYPLÁČÍ
SOUČIT S TEBOU, ŽENO ŽEN.**

**FAC ME VERE TECUM FLERE,
CRUCIFIXO CONDOLERE,
DONEC EGO VIXERO.**

XIII.ZASTAVENÍ

Ježíš na kříži umírá

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.
L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Lukáše

(Lk 23,44-46)

Bylo asi dvanáct hodin. Tu nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne, protože se zatmělo slunce. Chrámová opona se vpůli roztrhla. Ježíš zvolal mocným hlasem: Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha!“ A po těch slovech vydechl naposled.

MEDITACE

Po agónii v Getsemanech zůstává Ježíš na kříži znovu tváří v tvář Otci.

Naplněn nevýslovnou bolestí se k němu obrací, k němu se modlí.

Jeho modlitba je především svoláváním milosrdenství na katany.

Poté aplikací prorockých slov žalmů na sebe sama:

odhalením pocitu drásající opuštěnosti, která dospívá do kritického okamžiku, tam, kde se celou bytostí zakouší, k jakému zoufalství přivádí hřích, jenž odděluje od Boha.

Ježíš vypil kalich hořkosti až do dna. Z této hlubiny utrpení však vychází výkřik, jenž prolamuje zoufalství: „Otče, do tvých rukou svěruji svého ducha!“ (Lk 23,46). A pocit opuštěnosti se mění v důvěrnou odevzdanost do náručí Otce; poslední vzdech umírajícího se stává výkřikem vítězství.

Lidstvo, jež se vzdálilo v závratí soběstačnosti, je znovu přijato Otcem.

MODLITBA

Ježíš, náš bratře,

svou smrtí jsi nám znovu otevřel cestu zavřenou Adamovou vinou. Předešel jsi nás v putování, jež vede ze smrti k životu (Žid 6,20). Vzal jsi na sebe strach a muka smrti a radikálně jsi změnil jejich smysl: proměnils zoufalství, jež působí, když jsi ze smrti učinil setkáním lásky.

Potěš ty, kdo se dnes vydávají na stejnou cestu jako ty. Utvrď ty, kdo se snaží vymanit z myšlenky na smrt. A když nadejde i naše hodina, dramatická a požehnaná, přijmi nás do své věčné slávy, nikoli pro naše zásluhy, ale pro divy, jež v nás působí tvá milost.

Ježíši, s posledním povzdechem odevzdáváš život do rukou Otce a na svou Nevěstu vyléváš oživující dar Ducha. Tobě buď chvála a sláva navěky.

**VIDÍŠ JEHO TESKNÉ RÁNY,
ÚZKOST JEHO UMÍRÁNÍ,
SMRT, V NÍŽ ZŮSTAL STRAŠNĚ SÁM.**

**VIDIT SUUM DULCEM NATUM
MORIENTEM DESOLATUM,
CUM EMISIT SPIRITUM.**

XIV. ZASTAVENÍ **Ježíš uložen do hrobu**

K: Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti.

L: Neboť svým křížem jsi vykoupil svět.

Slova svatého evangelia podle Lukáše

(Lk 23,50-54)

Jeden člen velerady, jménem Josef, ušlechtilý a spravedlivý člověk z judského města Arimatie, nesouhlasil s jejich rozhodnutím a jednáním. On také očekával Boží království. Zašel k Pilátovi a vyžádal si Ježíšovo tělo. Pak ho sňal, zavinul do lněného plátna a položil do hrobky vytesané ve skále, kde nebyl ještě nikdo položen. Bylo to v den příprav, právě nastávala sobota.

MEDITACE

První sobotní paprsky.

Ten, který je světlem světa sestupuje do říše temnot.

Ježíšovo tělo je pohlceno zemí,

a s ní je pohřbena veškerá naděje.

Jeho sestup do příbytku mrtvých

není ke smrti, nýbrž k životu.

Je k tomu, aby učinil bezmocným toho,

jenž držel moc smrti, ďábla (Ef 2,14),

aby zničil posledního nepřítele člověka, samu smrt

(1Kor 15,26); aby dal zazářit životu a nesmrtelnosti

(2Tim 1,10), aby oznámil radostnou zvěst duším

uvězněných (1Petr 3,19).

Ježíš se sklání až k prvnímu lidskému páru, Adamovi

a Evě, shrbenými pod tíhou své viny. Podává jim

ruku a jejich tvář se rozzáří slávou vzkříšení. První a

Poslední Adam jsou si podobní a poznávají se; první

nachází svůj obraz v tom, který měl jednoho dne přijít, aby ho vysvobodil spolu se všemi dalšími dětmi (Gen 1,26). Ten Den konečně nastal. Od této chvíle může v Ježíši z každé smrti vzejít život.

MODLITBA

Ježíši, Pane bohatý na milosrdenství, stal ses člověkem, abys byl našim bratrem, a svou smrtí, přemohl smrt. Sestoupils do pekel, aby lidstvo osvobodil, abychom znovu mohli žít s tebou, vzkříšení a povolání usednout na nebesích po tvém boku (Ef 2,46).

Dobrý pastýři, který nás vodiš ke klidným vodám, vezmi nás za ruku, když procházíme temnotami smrti (Žl 23,2-4), abychom zůstali s tebou a navěky kontemplovali tvou slávu

(Jan 17,24). Ježíši, zavnutý do plátna a položený do hrobu, pohled', že jakmile byl kámen odvalen, mlčení smrti proniká jásot věčného aleluja. Tobě buď chvála a sláva navěky.

**TĚLO ZEMŘE. TY VŠAK, PANO,
DEJ, AŽ JE MI NEBE PŘÁNO,
KÉŽ BŮH PŘIJME DUŠI MOU. AMEN.**

QUANDO CORPUS MORIETUR,
FAC UT ANIMÆ DONETUR
PARADISI GLORIA. AMEN.

Venit hora! Nastala hodina! Hodina Syna člověka. Jako každoročně procházíme před římským Koloseem po Kristově křížové cestě a účastníme se oné hodiny, v níž se uskutečnilo dílo Vykoupení.

Venit hora crucis! „Hodina přejít z tohoto světa k Otci“ (Jan 13,1). Hodina zdrcujícího utrpení Božího Syna, bolest, která nás ani po dvaceti staletích nepřestává vnitřně dojímat a vyzývat. Boží Syn došel k této hodině (srv. Jan 12,27) právě proto, aby dal život ve prospěch bratrů. Je to hodina oběti – hodina zjevení nekonečné lásky.

Venit hora gloriae! „Přišla hodina, kdy bude oslaven Syn člověka“ (Jan 12,23). Hle, hodina, kdy nám, mužům a ženám všech dob, byl dán dar lásky silnější než smrt. Stojíme pod křížem, na němž je přibit Boží Syn, aby mocí, kterou mu dal Otec nad každou lidskou bytostí, dal věčný život všem, kteří mu byli svěřeni (srv. Jan 17,2).

Není tedy povinností vzdát v této chvíli slávu Bohu Otci, „který neušetřil vlastního Syna, ale vydal ho za nás za vsecky“ (Řím 8,32)?

Není čas oslavovat Syna, „který se ponížil a stal se poslušným až k smrti a to smrti na kříži“ (Fil 2,7)?

Jak nevzdávat slávu Duchu Toho, který vzkřísil Krista z mrtvých a nyní přebývá v nás, aby dal život i našim smrtelným tělům (srv. Řím 8,11)

Ať tato hodina Syna člověka, kterou prožíváme na Velký pátek, zůstane v naší mysli i v našich srdcích jako *hodina lásky a slávy*.

Ať je tajemství Křížové cesty Božího Syna pro všechny nevyčerpatelným zdrojem naděje. Ať nás potěší a posílí i tehdy, když nadejde naše hodina.

Venit hora redemptionis. Glorificemus Redemptorem! (Přichází hodina vykoupení, Oslavujme Vykupitele)

Amen.

SVĚDOMÍ

(úvaha J. E. Tomáše kardinála Špidlíka, SI)

Nikdo není prorokem ve své vlasti: Je přesto jeden, kterého každý ve vlasti svého srdce respektuje: svědomí. Potřebujeme jiného proroka?

„Svědomí“, řekl svatý Antonín Paduánský, „nám zůstalo po dědičném hříchu jako Boží zástupce; i kdyby všechno dobro vymřelo, bude ještě napomínat.“ Není proto podle sv. Ambrože větší radosti na světě než klidné svědomí.

Často jsme slýchali v oslavných řečech, že ten nebo onen myslitel měl odvahu bojovat za práva vlastního svědomí i proti církevní autoritě. Ať už tomu bylo ve spletitých

historických okolnostech jakkoliv, i dnes se leckdy věřícím zdá, jako by víra omezovala jejich vnitřní svobodu a dusila jejich vlastní přesvědčení. Ptají se pak: „Smím se řídit svým vlastním svědomím, nebo se musím podřítit tomu, co učí víra?“

V odpovědi na tuto otázku není možné zaváhat. Nejenom že smíme, ale musíme vždy a všude jednat podle svého svědomí. Jinak bychom popřeli všechno, co o svědomí věříme. Je-li to hlas Boží v nás, jak bychom mohli dát přednost hlasu jinému, zvenčí.

Námítka však předpokládá, že jsou svědomí a víra jaksi zásadně v rozporu. Jako by hlas svědomí vycházel z jasného osobního poznání, a pravdy víry jako by se mi ukládaly proti vlastnímu přesvědčení. Zapomíná se přitom, že tzv. vlastní přesvědčení je problém po stránce psychologické velmi obtížný.

I nejobyčejnější jistota denního života se zakládá na jakési víře. Nemáme tu v úmyslu rozvádět Kantovu kritiku poznání, ani důkazy starých skeptiků nebo moderních idealistů. Vyjádříme problém jenom přirovnáním, které bývá v populární filosofické literatuře. Sedím ve věži bez oken, ale jsem spojen se světem několika telefonními linkami. Od rána do večera zvoní telefon a dostávám zprávy ze světa, takže mám úplný obraz o tom, co se venku děje. Jednoho dne mě však napadne pochybnost: „Co když jsou ty zprávy falešné? Možná venku mimo věž není vůbec nic, a já jsem si vytvořil obraz města a přátel!“

Telefonní linky jsou mé smysly. Můj rozum je ve věži. Uvažuje jenom o tom, co mu smysly přinesou. Ale co když smysly klamou? Mám v hlavě obraz, ideu o světě, o Bohu, o lidech. Odpovídá ten vnitřní obraz skutečnosti venku? Člověk z lidu, kterému jsou cizí kritické problémy filozofie, o tom nepochybuje, prostě věří, že tomu tak je. Věřící smyslům, věří svému poznání. Bez této víry by vůbec nemohl žít.

Existenci této víry nemohou popřít ani kritičtí filosofové. Ti se jenom ptají, dá-li se tato slepá víra nějak ospravedlnit. Ti, kteří nechtěli zůstat v pochybnostech a tápání, došli psychologickou analýzou našeho poznání k podivuhodnému závěru. Když myslíme a mluvíme, tvoříme věty. Ukážeme na vnější předmět a řekneme: „To je strom.“ Aniž o tom víme, spojujeme tu dvě různé oblasti, obrazy myšlení a vnější skutečnost. Toto spojení by nebylo možné a bylo by logicky pochybné, kdyby někde neexistovala jednota obou oblastí, kdyby nebyl Bůh, ve kterém myšlení není obraz skutečnosti, ale sama skutečnost.

I moderní filosofie, která vyšle z Kantova skepticismu, tedy došla k přesvědčení, že základ všeho poznání může být jenom v Bohu. Už z této příliš stručné psychologické analýzy je zřejmé, jak nesmyslné by bylo klást proti sobě víru v Boha a lidské poznání.

Naším úmyslem však není řešit tu filosofické problémy. Podívejme se na otázku docela prakticky. Normální člověk, který žije a zápasí o svůj denní chléb, se naučí dívat na všechno kolem sebe rozumně. Životní zkušenost jej naučí, že není dobré přijímat bez

ověření to, co se píše a říká. Má tento svůj rozumný postoj odhodit v okamžiku, kdy se začíná učit katechismus? Má říci, že něco jiného je žít rozumně, a něco jiného je věřit? V náboženství jsme se naučili, že je jeden Bůh ve třech osobách, že se Boží Syn vtělil na zemi, že se na oltáři chléb promění v tělo Kristovo. Přesvědčit se o tom nemůžeme. Je rozumné tomu všemu věřit?

Dostojevský kdesi krásně poukázal na to, jak velký je rozdíl mezi rozumářstvím, tj. racionalismem a rozumným postojem k životu. Rozumář nechce připustit, že by mohlo existovat něco jiného než to, co se dá vlastním rozumem dokázat. Proto je pro rozumáře svět úžasně malý a ohraničený. Není to vesmír, ale jenom jakési skleněné akvárium. Naopak rozumný člověk ví, že jeho vlastní rozum je úžasně omezený, že existuje mnoho věcí, kterým nerozumí a o jejichž existenci ani neví.

Kromě toho si rozumný člověk uvědomuje, že i to, co ví, mu není vždycky rozumově tak jasné jako jednoduchý počtářský úkon. A přece si je jist svým jednáním. Vedle rozumové úvahy máme také intuici, přímé poznání, a máme jasný hlas svědomí, který nás neochvějně přesvědčí o tom, že lhát je špatné, i kdybychom se tisíci spekulacemi chtěli sami přesvědčit o opaku.

Svědomí nám diktuje: Dělej dobře a varuj se zlého! Přitom nám však i ukazuje, co je dobré a co je zlé, a to takovým jasným a podivným způsobem, že by bylo krajně nerozumné jeho hlasu neposlušovat. Oblast svědomí je mravní. Svědomí neřeší úkoly matematiky, zeměpisu, filosofie. Říká nám však, jak smýšlet a jednat. Oblast mravní a náboženská však jsou nerozlučně spojeny. Cítíme tedy souhlas nebo naopak osten svědomí v našem poměru k Bohu. Náš poměr k Bohu pak je náboženství a víra.

Nemohu sice dokázat rozumovými důvody pravdu o nejsvětější Trojici ani o svátosti oltářní. Hlas svědomí mi však jasně říká, že je dobré uvěřit tomu, co učí církev, že je chvályhodné ji poslechnout, a naopak, že bych se dopustil zlého skutku odhozením víry. Poslechnout hlasu svědomí a jednat dobře pak je vždycky velmi rozumné.

Není tedy náboženské vyznání jakýsi slepý „skok do tmy“, ale důstojný lidský skutek a rozumný, proto dává vnitřní klid a zadostiučinění. Obojí, i hlas svědomí, i víra, pocházejí od Boha. Proto se navzájem posilují. Svědomí mě vede k víře a víra očišťuje a zjemňuje svědomí. Co je proti slovu Božímu, je i proti svědomí. Obojí je nedokonalý odlesk poznání Božího, které je totožné se skutečností. Proto i rozum získává životem z víry a podle hlasu svědomí.

„Pravda,“ píše Lacordaire, „je předmět a praživot myslí. Spravedlnost je předmět a život svědomí. Svědomí předchází pravdu evangelia, jako vychází jitřenka před sluncem.“

KOMORNÍ KONCERT

Účinkují:

Šárka Trávníčková – housle

Olga Voplakalová – klavír

Dominik Trávníček – viola

Na programu:

L. van Beethoven, B. Martinů a S.S. Prokofjev

Koncert se koná:

v sobotu, 12. března v 19:30 hod.

v Besedním domě ve Vyškově

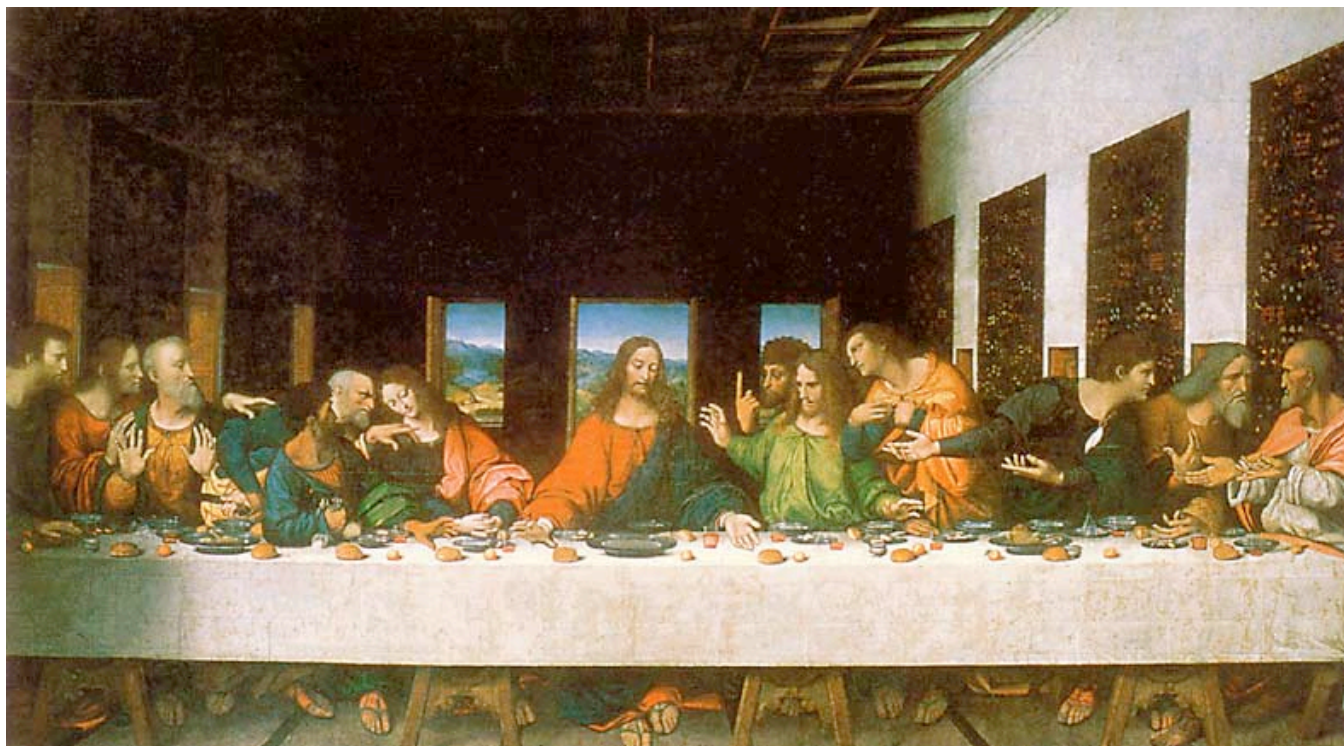

“Klaníme se ti, Pane, reálně přítomný v oltární Svátosti,
Chlebe živý, který dáváš život člověku.

Vyznáváme, že jsi náš jediný Bůh.

Stal ses nám, putujícím po stezkách času, pokrmem života věčného
Zůstaň s námi, živý Chlebe, kterýs pro naši spásu sestoupil z nebe. Amen.” /Jan Pavel II./

PRVNÍ POSTNÍ PROMLUVA (SYNTÉZA)

RANIERO CANTALAMESSA OFMCAP – KAPLE REDEMPTORIS MATER, 25. ÚNORA 2005

JAKO TOMÁŠ – EUCHARISTIE A KRISTOVO ZMRTVÝCHVSTÁNÍ

Postní kázání pokračuje v zamyšlení nad Eucharistií ve světle “*Adoro te devote*” (Klaním se ti vroucně, č.783). Ve třetí sloce hymnu nás autor přenesl na Kalvárii, aby nám dal prožít událost Kristovy smrti; ve čtvrté, která je předmětem této meditace, nás přivádí do večeřadla, abychom se tam setkali se Zmrtvýchvstalým. Chce tím ukázat na úzký vztah eucharistie jak s Kristovou smrtí, tak s jeho zmrtvýchvstáním, ale nečiní tak teoretickými a abstraktními pojmy. Veden šťastnou poetickou intuicí, volí v obou případech jeden příběh a jednu konkrétní osobu, s níž se ztotožňuje: v případě kříže – lotra po pravici; v případě vzkříšení – apoštol Tomáše.

Rány tvé jak Tomáš vidět
nežádám; že jsi Pán a Bůh můj,
vroucně vyznávám. Rač mé
chabé víře větší sílu dát, více
v tebe doufat, víc tě milovat.

Las llagas, como Tomás, no veo,
Dios mío, sin embargo, te confieso:
haz que yo en ti siempre más y más
crea, que en ti esperanza tenga,
a ti te ame.

God only on the Cross lay hid from
view; But here lies hid at once the
Manhood too; And I, in both
professing my belief, Make the
same prayer as the repentant thief.

Autor “*Adoro te devote*” chtěl ukázat na hlubokou analogii, které existuje mezi stavem Tomáše a situací věřícího. Při každé eucharistii jako by Ježíš znovu vstupoval “zavřenými dveřmi” na místo slavení (on přichází zevnitř, ne zvenčí, svátostně, nikoli místním pohybem!); ve svatém přijímání nám nejen dovoluje spočinout na jeho hrudi, ale on sám proniká do našeho nitra. Vyzývá nás, abychom se dotkli jeho ran, ale i my jej můžeme prosit, aby se dotkl těch našich ... Ty naše se jistě liší od těch jeho, vždyť jsou způsobeny hříchem, ne láskou. Aby se jich dotkl a uzdravil je.

Náboženská pravda, na kterou tato sloka ukazuje říká, že v eucharistii je přítomen nejen Kristus ukřižovaný, ale i zmrtvýchvstalý; že je památkou, jak říká Římský kánon, “jak blažené smrti, tak vzkříšení”. Při každé mši svaté Ježíš zůstává současně obětí i knězem. Jestliže jakožto oběť zpřítomňuje svou smrt, potom jako kněz zpřítomňuje své zmrtvýchvstání. Ten, kdo slaví, kdomluví a říká: “Vezměte, toto je moje tělo”, nemůže být mrtvý, ale živý. Skrze vzkříšení vstupuje jako hlavní postava do eucharistického tajemství Bůh Otec. Je-li totiž Kristova smrt dílem lidí, potom vzkříšení je dílem Otce. “Vy jste ho rukama bezbožníků přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých” (*Skt 2,23s*), zvolal svatý Petr v den Letnic. Hluboký teologický vztah mezi eucharistií a vzkříšením vytváří liturgické spojení mezi eucharistií a nedělí. Zůstává významnou skutečností, že výsostným dnem (a na počátku jediným) eucharistického slavení není den Kristovy smrti, tedy pátek, nýbrž den zmrtvýchvstání – neděle. K prvnímu zjevení Krista ve večeradle došlo v týž den zmrtvýchvstání, “prvního dne po sobotě”, a k druhému, k němuž se váže epizoda s Tomášem, “osmého dne poté”, totiž zase prvního dne po sobotě. Důraz na chronologii těchto dvou zjevení ukazuje úmysl evangelisty představit setkání Ježíše s jeho učedníky ve večeradle jako prototyp nedělního shromáždění Církve: Ježíš se zpřítomňuje mezi svými učedníky v eucharistii; dává jim svůj pokoj a Ducha svatého; ve svatém přijímání se dotýkají, ba dokonce přijímají raněné a vzkříšené tělo, a jako Tomáš vyznávají svou víru v něho. Jsou tu skoro všechny prvky mše svaté.

Jsou proto naléhavé pastorační důvody, jež vedou k znovu objevení neděle jako “dne vzkříšení”. Vrátili jsme se blíž situaci prvních staletí než té, jaká panovala ve středověku, kdy nejvýznamnějším aspektem neděle byl nedělní klid. Neexistuje už občasnklé zákonodárství, jež by takříkajíc “chránilo” den Páně a činilo z něj den zvláštní. Samotné uspořádání svátečního odpočinku je v současném pracovním uspořádání podřízeno mnoha omezením a výjimkám. Ostatně, dnem pracovního klidu je nyní v mnoha křesťanských zemích také sobota... Musíme proto znovu objevit to, čím byla neděle v prvních staletích, kdy byla jako zvláštní den podporována nikoli zvenčí, nýbrž vlastní vnitřní silou. Žádný věřící by se neměl vrátit domů z nedělní mše svaté, aniž by se cítil i on jistou měrou “znovuzrozen Ježíšovým zmrtvýchvstáním k živé naději” (*1Petr 1,3*). Stačí málo, abychom toho dosáhli a celé nedělní slavení soustředili pod jediné velikonoční znamení zmrtvýchvstání: několik rozechvělých slov ve chvíli úvodního pozdravu, volba vhodné závěrečné formule rozloučení, jak: “Radost z Pána budiž naší silou: jděte v pokoji”, anebo “Jděte a všem neste radost vzkříšeného Pána”.

Jako každá sloka, i tato končí modlitbou. Ze vzpomínky na Tomáše a na Kristova slova: “Blahoslavení, kteří neviděli a přesto uvěřili” (*Jan 20,29*), vyvěrá prosba: Fac me tibi semper magis credere, in te spem habere, te diligere, „Ať stále více věřím, Pane Ježíši Kriste, ať stále víc doufám a miluji tě, co budu živ”. Prosíme prakticky o rozmnožení tří božských ctností: víry, naděje a lásky. Tyto pak se rozněcují v setkání s tím, který je jejich původcem a předmětem, totiž s Ježíšem, Bohem a Božím Synem.

Uvažovali jsme již nad eucharistií ve vztahu k víře, když jsme komentovali zvolání ve druhé sloce “Credo quidquid dixit Dei filius”, „Věřím vše co hlásal světu Kristus Pán“ a při komentáři k poslední sloce budeme mluvit o eucharistii ve vztahu k naději. Zastavme se proto u královny božských ctností, lásky. V rovině zcela niterné a osobní zbožnosti Adoro te devote mluví o zvláštním aspektu lásky: lásky duše k Ježíši. Fac me ... te diligere: dej, ať tě miluji. A právě o růst této odpovědi lásky se prosí. Jak vzácný ro odkaz pro nás dnes, abychom eucharistii „neodosobňovali“, a nezužovali na pouhý rozměr společenství. Právě společenství mezi dvěma svobodnými osobami se totiž nemůže uskutečnit, než v lásce.

POUTNÍ ZÁJEZD DO SUCHÉ LOZE

O SLAVNOSTI SV. JOSEFA, V SOBOTU 19. BŘEZNA 2005

ODJEZD AUTOBUSU:

7.00:PODIVICE (u kostela)

7.15:DRYSICE (zastávka ČSAD – na návsi)

7.20:PUSTIMĚŘ

(zastávka ČSAD u školy a v Prusích)

7.30:VYŠKOV

(zastávka „Palánek MHD“)

PROGRAM:

10.00: mše svatá v kostele sv. Ludmily:

ZA + JOSEFA MAHDALA, MANŽELKU,
ŽIVÉ A + JOSEFY ZE SUCHÉ LOZE

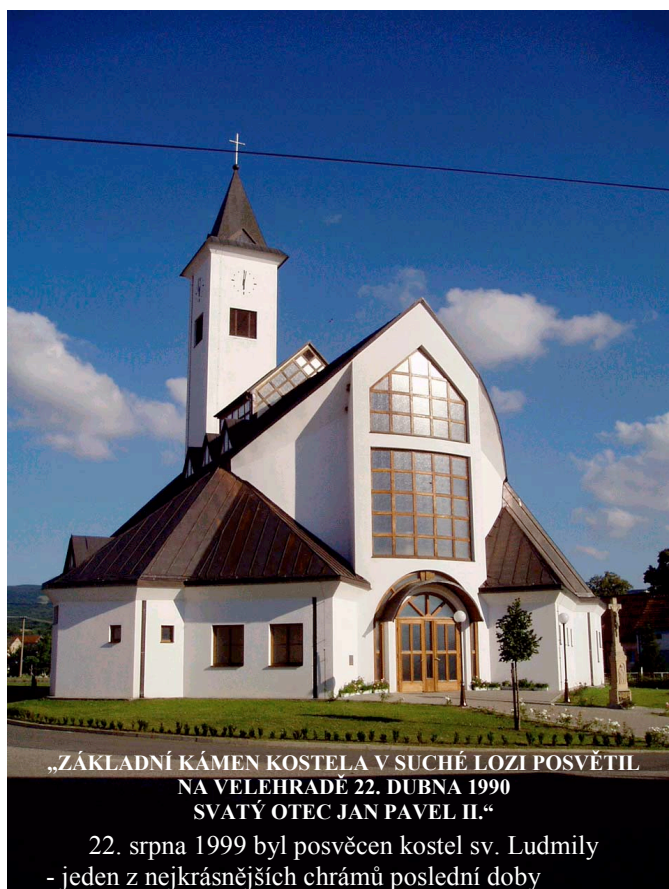
•
prohlídka obce, oběd

•
návštěva kostela sv. Martina v Bánově

•
návštěva muzea J. Á. Komenského
v Uherském Brodě

•
Předpokládaný návrat kolem 17h

•
KANCIONÁLY SEBOU!

„ZÁKLADNÍ KÁMEN KOSTELA V SUCHÉ LOZI POSVĚTIL
NA VELEHRADĚ 22. DUBNA 1990
SVATÝ OTEC JAN PAVEL II.“

22. srpna 1999 byl posvěcen kostel sv. Ludmily
- jeden z nejkrásnějších chrámů poslední doby

OPRAVA VARHAN CHRÁMU SV. BENEDIKTA V PUSTIMĚŘI

Nástroj postavila firma J. Tuček z Kutné Hory na počátku XX. století. V současnosti je značně opotřebovaný, červotoč se vyskytuje v různých lokalitách varhan i varhanní skříně. Pro zachování nástroje je zcela urgentní jeho oprava. Jsem vděčný Obci Pustiměř za velkorysou odpověď na mou prosbu, když této iniciativě vyšla vstříc úhradou poloviny nákladů s opravou spojených. Dílo v hodnotě 350.000,- Kč bude provedeno varhanářskou firmou Jaroslav Stavinoha z Valašské Bystřice, jež uvede nástroj do jeho původní, ryze mechanické podoby, jak před sto lety vyšel z Tučkovy dílny. Vzhledem k tomu, že čistě mechanických nástrojů je poskrovnu, stane se pro současnost jedinečným kulturním skvostem, vzešlým z bohatství varhanářského umění našeho národa.

Obracím se k Vám proto jménem farnosti s prosbou o přispění na realizaci tohoto velkolepého záměru. Svůj příspěvek můžete dát při pravidelné měsíční sbírce o každé první neděli v měsíci, osobně nebo poukázat na účet farnosti: u ČS a.s., č.ú.: 1560129309/0800. Na Váš dar vystavím potvrzení pro daňový odpis.

S vděčností dr. Josef Beníček v.r., farář pustiměřský